

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε

20 ΜΑΪΟΥ 1927

ΑΡΙΘ 21

ΟΙ ΧΙΛΙΑΣΤΑΙ

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ

Τὸ παρὸν δημοσίευσμά μου ἀποβλέπει εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον :

Κατὰ γνώμην σύμφωνον τῶν σημερινῶν πολιτειολόγων, συνταγματολόγων καὶ ποινικολόγων, ὁ ἄπιστος, ὁ αἰρετικός, ὁ ἑτεροδόξος, ὁ ἀλλόδοξος καὶ πᾶς ἄλλος, θέλων νὰ ἀρνηθῆ ἢ νὰ ἐπικρίνη οἰονδήποτε θρησκευτικὸν δόγμα, ἐπιχειρῶν ἀκόμη νὰ ἐπικρίνη τὰ θέσμιμα ἢ τὴν κατάστασιν οἰασδήποτε Ἐκκλησίας, καὶ αὐτῆς τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας Πολιτείας τινὸς ἢ παρερμηνεύων τὰ διδάγματα τῶν Ἁγίων Γραφῶν καὶ προσπαθῶν δὲ νὰ διαδώσῃ διὰ τοῦ τύπου, δι' ὀμιλιῶν καὶ συζητήσεων τὰς δοξασίας του, πολιτικῶς καὶ νομικῶς δικαιοῦται εἰς ἐλευθέρῃ ἐκδήλωσιν τῆς γνώμης του καὶ προσπάθειαν μεταδόσεως τῶν δοξασιῶν του. Καὶ ὅπου δὲ τὸ Σύνταγμα καὶ οἱ νόμοι ἀπαγορεύουν τὸν προσηλυτισμὸν, οἱ συνταγματολόγοι καὶ οἱ ποινικολόγοι δέχονται ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις ἀφορᾷ μόνον εἰς τὸν ἀθέμιτον καὶ ἐκνομον προσηλυτισμὸν, καὶ ὅτι ὡς τοιοῦτος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὁ ἐνεργούμενος διὰ συζητήσεως καὶ διδασκαλίας, προφορικῆς ἢ γραπτῆς.

Εἰς ὅλα τὰ ἀνωτέρω σημεῖα οἱ ἀντιφρονούντες πρὸς τοὺς ἀπίστους τοὺς αἰρετικούς, τοὺς ἑτεροδόξους, τοὺς ἀλλοδόξους, τοὺς ἐπικριτὰς τῆς θρησκείας ἢ τῆς Ἐκκλησίας, μόνον ὅπλα πολέμου καὶ ἀμύνης δύναται νὰ ἔχουν τὰ παρεχόμενα εἰς ὅλους ὑπὸ τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου καὶ τῆς συζητήσεως. Ἐπομένως, προκειμένου καὶ περὶ τῶν λεγομένων Σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν, πρέπει νὰ χωνευθῆ καλά, ὅτι μόνον διὰ τὰς ἀπιστίας των, τὰς αἰρέσεις των, τὰς πεπλανημένας διδασκαλίας των, τὰς γελοίας παρερμηνείας των, τὰς τερατώδεις διαστρεφάς των εἰς βάρος τῶν Γραφῶν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῆ διοικητικὴ ἢ δικαστικὴ ἐνέργεια ἐναντίον των.

Θὰ δεῖξωμεν ἤδη ποῦ, κατὰ τοὺς κειμένους παρ' ἡμῖν νόμους, χωρεῖ τοιαύτη ἐνέργεια.

Τὸ ἄρθρον 135 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Τὸ ἄρθρον αὐτὸ ἔχει οὕτω: «Κατὰ νόμους ἰδιαιτέρους (τῆς στρατιωτικῆς καὶ ποινικῆς νομοθεσίας) θέλουν δικάζεσθαι ὅσοι ἀποφεύγουν τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ὑπηρετεῖν δι' ὅπλων, καθὼς καὶ ὅσοι ἀναπέιθουσιν ἢ ὑποστηρίζουσιν εἰς ἀποφυγὴν ταύτης ὑπηκόους τοῦ Κράτους.»

Οἱ Σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν εἶναι ἔνοχοι παραβάσεως τοῦ ἄρθρου τούτου. Εἰς τὸ κατὰ μυριάδας μυριάδων κυκλοφορῆσαν καὶ ἐν Ἑλλάδι ἔντυπὸν των, ὑπὸ τὸν τίτλον «Οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ καταγγελλόμενοι», καταγγέλλουν ἐπανειλημμένως τοὺς ἐκκλησιαστικούς, ὅτι, «προσκυνήσαντες τὸν Σατανᾶν ἠγγίασαν τὸν πόλεμον, ἀνεκήρυξαν αὐτὸν νόμιμον, συνήθησαν ἄνδρας διὰ τὸν στρατὸν καὶ παρεκίνουν αὐτοὺς νὰ ἀπέλθωσιν εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν». Καὶ εἰς ἄλλο δὲ ἔντυπὸν των, ὡσαύτως κυκλοφορῆσαν ἐν Ἑλλάδι, ὑπὸ τὸν τίτλον «Σύγκρισις τῶν διδασκαλιῶν τῆς Γραφῆς καὶ τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Κλήρου», ὀνειδίζουν τὸν Κλήρον διὰ τὸ ὅτι «εὐλογεῖ καὶ κοινωνεῖ τὸν στρατιώτην καὶ τὸν προτρέπει εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντός του». Περὶ τῆς ἀντιστρατιωτικῆς διδασκαλίας καὶ προπαγάνδας τῶν Σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν μᾶς πληροφορεῖ καὶ τὸ ἔργον των ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐκατομμύρια νῦν ζώντων οὐδέποτε θὰ ἀποθάνωσι.» Εἰς σελ. 73 τῆς ἐλληνικῆς μεταφράσεως ἀναγινώσκωμεν ὅτι κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον ἠρνήθησαν νὰ ἐκτελέσουν τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν των καὶ ἐδιώχθησαν ἀπὸ τὰς κυβερνήσεις Γερμανίας, Αὐστρίας, Καναδᾶ καὶ Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Τὴν δίωξιν των δ' ἐκείνην θεωροῦν ὡς τίτλον ἀγίου μαρτυρίου (βλέπε «Οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ καταγγελλόμενοι» σελ. πρώτην). Κατόπιν τούτων τὸ ἄρθ. 135 τοῦ Ποινικοῦ μας Νόμου εἶναι ἀναμφισβητήτως ἐφαρμοστέον κατὰ τῶν πρακτόρων τῆς προπαγάνδας τῶν Σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν.

Τὸ ἄρθρον 199 τοῦ Ποιν. Νόμου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο «μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο ἐτῶν τιμωρεῖται ὅστις ἐξυβρίζει διὰ περιφρονητικῶν

λέξεων, κινήματων ἢ ἀπειλῶν, ἢ βλασφημιῖ, χλευάζει ἢ λοιδορεῖ ἐγγράφως ἢ διὰ ζώσης ὑπαλλήλους ἢ ὑπηρέτας τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ἐκτελοῦν τὰ καθήκοντά των ἢ ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν».

Οἱ Σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν εἰς τὸ ἔντυπὸν των «οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ καταγγελλόμενοι», τὸ ὁποῖον ἐξέδωκαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ τὸ κυκλοφοροῦν ὡς διακήρυξιν τοῦ Διεθνoῦς Συνλόγου των, ἐξυβρίζουν διὰ περιφρονητικῶν λέξεων, χλευάζουν καὶ λοιδοροῦν τὸν Κλῆρον ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του. Οὕτω ὀνομάζουν τὸν Κλῆρον «Σπέρμα τοῦ Σατανᾶ», καταγγέλλουν τοὺς ἱερεῖς, τοὺς ὁποῖους χαρακτηρίζουν ὡς ἀπίστους ὅτι «συμμετέσχον σατανικῆς συννομίας» καὶ προβαίνουν εἰς σιωρὰν περιφρονητικῶν ἐξυβρίσεων καὶ χλευασμῶν καὶ λοιδοριῶν κατὰ τοῦ Κλήρου, διὰ τὰ καθέκαστα τῶν ὁποίων παραπέμπομεν εἰς τὸ ρηθὲν χιλιαστικὸν ἔντυπον.

Τὸ ἄρθρον 196 τοῦ ποινικοῦ νόμου.

Ἔχει τοῦτο ὡς ἐξῆς: «Φυλάκις, τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν, καὶ ἐν ὑποτροπῇ τὸ πολὺ ἕξ μηνῶν, ἐπιβάλλεται εἰς ἐκεῖνον, ὅστις εἰς δημοσίαν ὁμιλίαν, ἐγγράφως ἢ διὰ συμβολικῶν παραστάσεων προσβάλλει διὰ περιφρονητικῶν χλευασμῶν ἢ δυσμενῶν ἐκφράσεων τὰ δόγματα, τὰς διατάξεις καὶ τὰ ἔθιμα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἢ ἄλλης θρησκείας, ὑφισταμένης μετὰ τὴν συγκατάθεσιν τῆς Κυβερνήσεως».

Ἡ προπαγάνδα τῶν Σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν εἶνε καταδιωκτέα καὶ ἀξιοποινος καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: Εἰς τὸν Α'. τόμον τῶν Γραφικῶν μελετῶν, σελ. 354 καὶ 355 τῆς Ἑλληνικῆς μεταφράσεως, προσβάλλουν ἐν γένει τὸν Χριστιανισμόν ὡς «Βαβυλῶνα» καὶ τὸν ἀπειλοῦν δι' «αἰωνίας ἀνατροπῆς καὶ αἰωνίου μίσους.»—Εἰς τὸν Ζ'. Τόμον τῶν Γραφικῶν μελετῶν των, σελ. 546, γνωματεύουν ὅτι κατὰ τὰς Γραφὰς θὰ κυριαρχήσῃ παγκοσμίως ὁ Σιωνισμὸς καὶ Ἰουδαϊσμὸς καὶ θὰ ξηρανθῇ ἡ Χριστιανωσύνη.—Εἰς τὸ ἔντυπὸν των «οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ καταγγελλόμενοι» μεταχειρίζονται περιφρονητικούς χλευασμούς καὶ δυσμενεῖς ἐκφράσεις κατὰ τῶν θεσμῶν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν συνόδων, τῶν Πρεσβυτερίων, τῶν Πατριαρχῶν, τῶν ἐπισκόπων, τῶν δογμάτων τῶν Χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν, χαρακτηρίζοντες τοὺς ἱερεῖς ὡς ἀπίστους, ὡ ψεύστας, ὡς συνωμότες καὶ συμμάχους τοῦ Σατανᾶ, καὶ καταγγέλλοντες τὰ Χριστιανικὰ δόγματα ὅχι μόνον ὡς ψευδῆ, ἀλλ' ὡς ἀπτόκα καὶ ταῦτα δόλου τῶν ἀπίστων ἱερέων καὶ ἀποκνήματα Σατανικά.—Εἰς δὲ τὸ ἄλλο ἔντυπὸν των, τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Σύγκρισις τῶν διδασκαλιῶν

τῆς Γραφῆς καὶ τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Κλήρου», καθυβρίζουν τοὺς Ναοὺς ὅτι εἶναι σπήλαια ληστῶν καὶ οἴκοι ἐμπορίου. Ἡ δὲ ὕβρις καὶ ἡ περιφρόνησις ἴνε θρασύτεραι, καθόσον, προδήλως ἐκ τερατώδους κακοπιστίας, ἰσχυρίζονται ὅτι αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐχαρακτήρισεν ὡς τοιοῦτους τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς. Καὶ αὐτόθι δὲ ὀνειδίζουν τοὺς ἱερεῖς ὅτι αὐτοί, παρὰ τὴν πρὸς τοὺς Ναοὺς ἐσχάτην περιφρόνησιν τοῦ Ἰησοῦ, ἐπενόησαν τὸ ψεῦδος, ὅτι οἱ Ναοὶ εἶνε οἴκοι Θεοῦ (Βλέπε αὐτὸ ἐν Μιχαὴλ Γαλανοῦ «Καθρέπτισμα τῶν σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν» σελ. 65.)

Τὰ ἄρθρα 149 καὶ 150 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Τὸ 149 ἔχει οὕτω: «Ὅστις καθ' οἰονδήποτε τρόπον προσκαλεῖ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς θρησκείας εἰς παραβίαν τῶν Νόμων καὶ τῶν Διαταγμάτων τῆς Κυβερνήσεως, ὅστις ζητεῖ νὰ ἐκλύσῃ προσηλύτους εἰς λεγόμενα θρησκευτικὰ δόγματα, μετὰ τὰ ὁποῖα ἐνεργούμενα εἶναι ἀσυμβίβαστος ἢ διατήρησις τῆς πολιτικῆς τάξεως, υποβάλλεται εἰς φυλάκισιν ἕξ μηνῶν μέχρι δύο ἔτων καὶ προσέτι, ἐὰν εἶναι δημόσιος ὑπάλληλος ἢ ὑπηρέτης ἀποβάλλεται τῆς ὑπηρεσίας».

Τὸ δὲ ἄρθρον 150 διακελεύει: «Εἰς φυλάκισιν ἐνὸς μηνὸς ἕως ἐνὸς ἔτους καταδικάζεται ὅστις εἰς δημοσίαν συνέλευσιν ἢ εἰς δημόσιον τόπον, παρόντων πολλῶν ἢ διὰ δημοσίων ἐγγράφων καὶ παραστάσεων ἢ ἄλλων ἀνακινώσεων πρὸς τὸ δημόσιον, δυσφημεῖ, λοιδορεῖ περιφρονητικῶς καὶ χλευάζει τὸ Πολίτευμα, τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ ἢ τοὺς ἀπαρτίζοντας τὸ Πολίτευμα Νόμους ἢ προσβάλλει αὐτὰ, ζητῶν νὰ τὰ ἀνατρέψῃ.—Προσβολὴ διὰ βλασφημίας, λοιδορίας ἢ περιφρονητικοῦ χλευασμοῦ κατ' ἄλλων καθεστῶτων Νόμων ἐπισύρει τὸ πολὺ φυλάκισιν ἕξ μηνῶν».

Εἰς τὰ ἄρθρα ταῦτα προσκρούουν οἱ Σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν διαδίδοντες διδασκαλίας, μετὰ τὰς ὁποίας ἐνεργουμένης εἶναι ἀσυμβίβαστος ἢ διατήρησις τῆς πολιτικῆς τάξεως, καὶ δυσφημοῦντες καὶ λοιδοροῦντες ἐν γένει τὰ καθεστῶτα πολιτεύματα καὶ διακηρύττοντες ὅτι κατὰ θεῖον θέλημα θ' ἀνατραπῶσι διὰ τῆς βίας. Ἐκ τῶν ἀναριθμῶτων χωρίων, τὰ ὁποῖα πιστοποιοῦσι τὴν τοιαύτην ἀξιοποινὸν ἐνοχὴν τῆς προπαγάνδας τῶν Σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν, ἀναφέρομεν τὰ ἐξῆς: Εἰς τὸν Α'. Τόμον τῶν Γραφικῶν Μελετῶν των, σελ. 295 καὶ 296 τῆς Ἑλληνικῆς μεταφράσεως ἀναγινώσκουμεν: «πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς μεγάλης ταύτης ἀποστολῆς προτίστω παρίσταται ὡς ἀναγκαία ἢ ἀνιτροπὴ τῶν ἐθνικῶν τούτων Κυβερνήσεων. Διότι αἱ βασιλείαι τοῦ κόσμου τούτου, ὡς ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου, δὲν θὰ παραδοθῶσιν εἰ-

ρηνικῶς, ἀλλὰ δέον νὰ δεθῶσι καὶ συγκρατηθῶσι διὰ βίας». Βασιλείας δὲ τοῦ κόσμου τούτου ἐννοοῦν οἱ Σπουδασταὶ ὅλα ἐν γένει τὰ Κράτη, ἀνεξαρτήτως τῆς μορφῆς τοῦ πολιτεύματος. Διὰ τοῦτο καὶ προσθέτουν: «ἐξ ἀπόψεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ τοῦ προφήτου Δανιὴλ θεωροῦντες τὰς ἐνεστώσας κυβερνήσεις καὶ κατανοοῦντες τὸν θηριώδη, καταστρεπτικόν, κτηνώδη καὶ ιδιοτελῆ αὐτῶν χαρακτήρα, αἱ καρδίαι ἡμῶν ἀνυπομόνως ποθοῦσι διὰ τὸ τέλος τῶν ἐθνικῶν αὐτῶν Κυβερνήσεων». Ὅπως ἀντικατασταθῶσι μὲ ποίας Κυβερνήσεις; Εἶδομεν πρὶν ὅτι οἱ Σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν βεβαίως τὴν ἀποξήρανσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ πρὸς διακυβέρνησιν τοῦ κόσμου σύμπαντος ἀπὸ τὸν Ἰουδαϊσμὸν καὶ τὸν Σιωνισμὸν.

Ὅμοίαν ἐνοχὴν ἀξιόποιον τῶν Σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν συναντῶμεν καὶ εἰς τὸ γνωστὸν μας ἤδη ἐντυπὸν τῶν «οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ καταγγελλόμενοι».

Κατὰ τὸ σύστημά των ὅπως στηρίζωσι καὶ τὰ ἀναστρεπτικὰ διδάγματα των εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν ἰσχυρίζονται ὅτι κατὰ θέλημα τοῦ Ἰεχωβά ὅλα τὰ ὑπάρχοντα ἀνθρώπινα συστήματα εἶναι καταδικασμένα νὰ ἐκλείψουν εἰς πῦρ καὶ εἰς αἷμα.

ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

Ο ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΝ ΕΥΛΟΓΙΟΝ

*Περὶ τῆς κανονικῆς θέσεως τῆς ἐν ὑπερορίᾳ
ρωσικῆς ἱεραρχίας.*

Σεβασμιώτατε,

Μετὰ μεγάλης λύπης ἐκ τῶν γραμμάτων ὑμῶν ἔγνων τὴν θλιβερὰν διάστασιν, τὴν ἐπελθοῦσαν μεταξὺ τῶν ὑπερορίων ἐπισκόπων τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας, καθ' ἣν ἀκριβῶς σιγμὴν αὕτη δι' ἀνεκφράστων δοκιμάζεται δεινῶν ἐκ μέρους τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Καὶ ὁ στοιχειώδης τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων κεκτημένος γνῶσιν ὀφείλει βεβαίως νὰ γινώσκῃ, ὅτι ἢ οὕτω καλουμένη Σύνοδος τοῦ Κάρλοβιτς δὲν δύναται νὰ ἔχῃ πραγματικὴν δικαιοδοσίαν ἐπὶ τῆς ὑπερορίου ρωσικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀδύνατον κατ' οὐσίαν νὰ ἀναγνωρισθῇ ἢ χωρισθεῖσα ἀπὸ τῆς Ρωσίας ὑπερόριος ρωσικὴ Ἐκκλησία, καὶ δὴ ὑφισταμένη ἐν χώραις ὀρθοδόξοις, ἐν αἷς ὑπάρχουσι αἱ τοπικαὶ αὐτῶν Ἐκκλησίαι. Οἱ κανόνες δὲν ἐπιτρέπουν ὅπως ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ὑπάρχωσι δύο ἀνεξάρτητοι ἀπ' ἀλλήλων ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι. Οὕτω οἱ ἐν Ρωσίᾳ ζῶντες ὀρθόδοξοι Ἕλληνας ὑπήγοντο μετὰ τοῦ κλήρου αὐτῶν εἰς τὴν τοπικὴν ὀρθόδοξον

Ἐκκλησίαν, χωρὶς νὰ ἀποτελῶσιν ἰδίαν ἀνεξάρτητον ἑλληνικὴν ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησίαν. Τὸ αὐτὸ δέον σήμερον νὰ γείνη καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἐν ἄλλαις ὀρθοδόξοις Ἐκκλησίαις ῥώσους ὀρθοδόξους, εἰς οὓς αὐταὶ παρέσχον ἄσυλον. Τούτου ἕνεκα δὲν ἀναγνωρίζω ὡς ἐπίσκοπον τῶν ἐν Ἑλλάδι ῥώσων προσφύγων τὸν ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην ὑπὸ τοῦ τέως μητροπολίτου Κιέβου καὶ Γαλικίας κ. Ἀντωνίου ἀποσταλέντα ἐπίσκοπον Ἑρμογένη.

Γινώσκωμεν, ὅτι ὁ ἀείμνηστος πατριάρχης Τύχων δὲν ἀνεγνώριζε τὴν ἐπὶ τῶν ὑπερορίων ῥώσων δικαιοδοσίαν τῶν ἐν Κάρλοβιτς ἐπισκόπων, ὅτι ἀνεγνώριζε τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα καὶ ὅτι ἔχετε παρ' ἐκείνου τὴν εὐλογίαν εἰς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ὑμῶν διακονίαν.

Ὁ τέως μητροπολίτης Κιέβου καὶ Γαλικίας Ἀντωνίος ὡς καὶ οἱ λοιποὶ παρ' αὐτῷ ὀρθόδοξοι ῥώσοι ἐπίσκοποι ὀφείλουσι νὰ ὑποταχθῶσι τῷ Σέρβῳ Πατριάρχῃ, διότι δὲν δύναται κανονικῶς νὰ ἐνεργῶσιν ὡς μὴ μόνον ἐστερημένοι ἐπαρχιῶν, ἀλλὰ μάλιστα καὶ ὡς ἀντικατασταθέντες ἐν ταῖς ἐν Ρωσίᾳ ἐπαρχίαις αὐτῶν δι' ἄλλων κανονικῶν ἐπισκόπων. Μόνον τότε δύναται ὁ ἐπίσκοπος κανονικῶς νὰ ἐνεργῇ, ὅταν εἶνε ὁ πραγματικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ ποιμνίου του, ἥτοι ὅταν κέκτηται τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ ἐπαρχίαν. Διὰ τοῦτο ἢ Ἐκκλησία κατὰ τοὺς κανόνες δὲν ἐπιτρέπει τὴν χειροτονίαν ἐπισκόπου ἄνευ ὀρισμένης ἐπαρχίας.

Τούτου ἕνεκα ἢ σύνοδος τοῦ Κάρλοβιτς οὐδὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἐνεργῇ κατὰ τῆς ὑμετέρας Σεβασμιότητος διὸ καὶ οὐδεμία αὐτῆς σχετικὴ ἀπόφασις κέκτηται κανονικὴν ἰσχύν. Δύνασθε ἐν ἡμερίᾳ συνειδήσεως καὶ ἐν πλήρει τῷ κανονικῷ καὶ κατ' ἀρχὴν δικαίῳ ὑμῶν νὰ συνεχίζετε τὸ ἅγιον ἔργον τοῦ ἱεραρχικοῦ ὑμῶν διοικητικοῦ καὶ ἱερουργικοῦ λειτουργήλατος, τὸ τοσοῦτο πολύτιμον διὰ τοὺς ῥώσους ὀρθοδόξους χριστιανούς καὶ τὴν Ρωσικὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ὁ ἀείμνηστος πατριάρχης Τύχων προῦπετύπωσε, διὰ τῆς δράσεώς του, εἰς τὴν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν τὴν νέαν ἱστορικὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν καὶ ὑμεῖς ἠκολουθήσατε, καὶ καθ' ἣν ἢ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ ἴσταται ὑπὲρ τὴν πολιτικὴν, ἀνεξάρτητος ἀπὸ τῶν πολιτικῶν ἐπιρροῶν καὶ ἐνεργειῶν.

Ὁ Ἀρχιεπιμὴν καὶ Σωτὴρ ἡμῶν εἶθε βοηθοῖ τὴν ἡμετέραν Σεβασμιότητα ὅπως ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀκωλύτως ἐξακολουθήτε τὸ ἔργον ὑμῶν ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐμοὶ δὲ τῷ ὁμοδόξῳ συναδέφω ὑμῶν ἀπομένει ἵνα δέωμαι τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ Πατρὸς τῆς εἰρήνης ὅπως διαθέσῃ ἀμφο-

τέρας τὰς μερίδας τῶν ρώσων ἱεραρχῶν εἰς εἰρήνην καὶ ὁμόνοιαν ἵνα λήξωσι πᾶσαι αἱ δοκιμασίαι τοῦ ὑπερορίου πολυπαθεῦς ὀρθοδόξου ρωσικοῦ λαοῦ.

Τῆς ὑμετέρας σεβασιμότητος ἐν Χριστῷ ἀδελφός.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἀθῆναι 22 Μαρτίου 1927

(Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ρωσικοῦ)

AUGUST HERMANN FRANCKE

Κατὰ τὸν προσεχῆ Ἰούνιον τελοῦνται πανταχοῦ τῆς Γερμανίας, καὶ δὴ ἐν Halle, ἀναμνηστικαὶ ἐορταὶ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 200 ἐτῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ φιλανθρωπιστοῦ, ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρὸς καὶ μεγάλου παιδαγωγοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης August Hermann Francke.

Ὁ Francke ἐγεννήθη τὴν 12 Μαρτίου 1663 ἐν Lübeck. Ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἐπέδειξε σπανίαν εὐφυΐαν καὶ μέγαν ζῆλον διὰ τὰ γράμματα. Ἐφοίτησεν εἰς τὴν ἐν Gotha λατινικὴν σχολήν, κατὰ δὲ τὸ 1679 ἐνεγράφη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ἐρφούρτης. Ἀλλὰ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐγκαταλείψας τὸ πανεπιστήμιον τοῦτο, μετέβη εἰς Κίελον, ὅπου ἐπαδόθη εἰς φιλοσοφικὰς καὶ θεολογικὰς μελέτας. Συμπληρώσας τὰς σπουδὰς του ἐν τῇ Ἑβραϊκῇ, μετέβη κατὰ τὸ 1684 εἰς Λειψίαν, ὅπου διορισθεὶς μάλιστα, ἤρχισε δημοσίᾳ παραδόσεις καὶ μετὰ δύο ἔτη (1686) ἴδρυσεν μετὰ τοῦ Παύλου Anton τὸ περίφημον Collegium philobiblicum.

Ὁ Francke ἦτο εὐσεβιστής, σφόδρα ἐπηρεασθεὶς ὑπὸ τοῦ Spener, ὃν ἐγνώρισε προσωπικῶς ἐν Δρέσδῃ. Τὰς δημοσίας διαλέξεις του ἠκολούθει πλήθος κόσμου ἐν τούτοις κατηγορηθεὶς διὰ τὰς ἀρχάς του, ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Λειψίαν, προχειρισθεὶς εἰς διάκονον τῆς ἐν Ἐρφούρτῃ Augustinerkirche. Συν δέθη διὰ φιλίας μετὰ τοῦ Breithaupt, ἐντὸς ὀλίγου δέ, ἔχων καὶ τὸν ὡς βοηθόν, ἐπανήρχισεν τὴν δρᾶσίν του. Τὸ ἐπόμενον ὅμως ἔτος (1691), κατηγορηθεὶς πάλιν ὑπὸ τῶν ἀμειλίκτων ἀντιπάλων του ὡς ταραξίας, νεωτεριστῆς καὶ εὐσεβιστής, ἠναγκάσθη καὶ τὴν Ἐρφούρτην νὰ ἐγκαταλείψῃ μεταβὰς εἰς Gotha. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ὁ Spener καὶ ὠρθώσεν ὥστε νὰ λάβῃ ὁ Francke τὴν θέσιν τοῦ ἱερέως ἐν Glaucha καὶ τὴν τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν τῷ κατὰ τὸ ἔτος 1694 ἱδρυθένῃ πανεπιστημίῳ τῆς Χάλλης. Ἐνταῦθα ἔδρασαν ὁ Francke ἀπὸ τοῦ 1692 μέχρι τοῦ 1727, ἐπὶ

35 δηλαδὴ ἔτη, ἔχων ὡς βοηθοὺς τὸν Breithaupt, Anton, Lange καὶ τινὰς ἄλλους.

Ὁ Francke ὑπῆρξεν ὁ ἐμπνευστὴς τῆς ὅλης πνευματικῆς κινήσεως, ἣτις ὠρμάτω ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὅτι ἡ Γραφή εἶναι ἡ μόνη πηγὴ πρὸς γνῶσιν τῆς ἀληθείας· διὰ τῶν παραδόσεών του ὄθεν, αἵτινες κυρίως ἦσαν ἐξηγητικαί, προσεπάθησε νὰ καταστήσῃ τὴν ἁγίαν Γραφήν ὅσον τὸ δυνατόν γνωριμωτέραν τοῖς φοιτηταῖς τῆς θεολογίας, πρὸς ἀνωτέρας δ' ἐν αὐτῇ σπουδᾷ ἴδρυσεν κατὰ τὸ 1702 τὸ Collegium orientale, (εἶδος φροντιστηρίου, ἔχοντος καὶ πρακτικὸν χαρακτήρα, διὰ τοὺς φοιτητὰς πασῶν τῶν σχολῶν).

Ἰδίᾳ ὅμως ἔδρασεν ὁ Francke ὡς ἱερεὺς τῆς ἐν Glaucha (προάστειον τῆς Χάλλης) κοινότητος, ἔνθα διὰ τῆς ἰδρύσεως τῶν ἐκπαιδευτικῶν καὶ δὴ καὶ φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων του κατέστη μετὰ ταῦτα τοσοῦτον διάσημος.

Ὅτε ἤλθεν εἰς Glaucha, εὗρε τὰ πνεύματα λίαν τεταραγμένα, ἔνεκα τῆς σκανδαλώδους διαγωγῆς τοῦ προκατόχου του ἱερέως Richter, κατηγορηθέντος ἐπὶ μοιχείᾳ. Ἐπὶ πλέον ὀνημίᾳ καὶ ἐπαιτεία ἐπεκράτου ἐν τῇ ἐνορίᾳ του. Ἐνεκα τῆς εὐχαρίστου διαμονῆς ἐν Glaucha, οὐκ ὀλίγοι εὐκαταστάτοι τῆς Χάλλης μετέβαινον ἐκεῖ, ὡς ἐκ τούτου δὲ συνέβαινον πολλαὶ ἠθικαὶ ἀταξίαι. Ταῦτα πάντα συνέτεινον ὥστε νὰ χαλαρωθῇ αἰσθητῶς ὁ σύνδεσμος μεταξὺ τῶν πιστῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Francke ὅμως κατόρθωσε συντόμως διὰ τῆς ἠθικῆς του ἐπιβολῆς νὰ κατακτήσῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εὐνοίαν τοῦ ποιμνίου του. ἤρχισε τὰ κηρύγματά του, τὰ ὁποῖα, ἀπηλλαγμένα τεχνικῶν διακοσμῆσεων καὶ ἐπατητηδευμένης σοφίας ὄντα, εἰσήρχοντο εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀκροαιτῶν του καὶ διήγειρον ἐν αὐταῖς τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐσέβειαν.

Ὁ Francke ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος, ὅστις ἐσυστηματοποίησε τὴν φιλανθρωπίαν. Περιουσιάζετο τοὺς ἀπόρους πλάνητας παῖδας καὶ παρέσχεν αὐτοῖς πλούσια τὰ ἀναγκαῖα ἐφόδια, ἵνα φοιτῶσι τακτικῶς εἰς τὸ σχολεῖον. Χάριν αὐτῶν ἴδρυσεν κατὰ τὸ 1695 τὸ «Σχολεῖον τῶν πτωχῶν». Τρία ἔτη βραδύτερον ἔθετεν ὁ Francke τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ «Ὁρφανοτροφείου» του. Τὸ πελώριον τοῦτο ἴδρυμα, ὅπερ ἔκειτο πλησίον τοῦ «Σχολείου τῶν πτωχῶν» περιέλαβε σὺν τῷ χρόνῳ καὶ πολλὰ ἄλλα τμήματα: οἷον σχολεῖα διὰ τοὺς παῖδας τῆς μέσης καὶ ἀνωτέρας τάξεως παρθενωγωγεῖον, λατινικὸν σχολεῖον, ἐσπιατόριον (δωρεᾶν) διὰ τοὺς σπουδαστὰς καὶ δὴ καὶ διδασκαλεῖον (τὸ πρῶτον ὅπερ ἀπαντῶμεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Παιδαγωγικῆς) Τὸ συγκρότημα τοῦτο ἐκπαιδευτικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων ἐντὸς ὀλίγου τοσοῦτον ἠὲδοκί-

μήσεν, ὅστε κατὰ τὸν θάνατον τοῦ ἰδρυτοῦ του (1727), ἦτοι μετὰ 30 περίπου ἔτη, περιέθαλπεν ἄνω τῶν 2200 παιδίων, περιελάμβανε δὲ καὶ ἄλλα τμήματα, οἷον οἰκοτροφεία, βιβλιοπωλεῖον, τυπογραφεῖον, νοσοκομεῖον, φαρμακεῖον, βιβλιοθήκην, διάφορα ἐργαστήρια κλπ., πάντα δηλαδὴ σχεδὸν τὰ παραρτήματα, ἅτινα ἀνήκουσιν εἰς τὸ σημερινὸν ἴδρυμα, διὰ τὸ ὁποῖον δικαίως σεμνύεται ἡ Χάλλη.

Εἰς τὰ ἐκπαιδευτικὰ τμήματα ἡ διδασκαλία διήρκει ὡς ὅρας, ἐγένετο δὲ μόνον κατὰ τὴν πρωτάν. Τὸ θρησκευτικὸν μάθημα εἶχεν, ἐννοεῖται, τὴν πρωτεύουσαν θέσιν. Ὁ Francke ἐπεχείρησε νὰ κατανεύμῃ τοὺς μαθητὰς του ἀναλόγως τῆς ἰκανότητος ἐκάστου.

Οὕτω, διὰ τῆς ἰδρύσεως τῶν φιλανθρωπικῶν αὐτῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων ἠνοιξεν ὁ Francke νέαν ἐποχὴν φιλανθρωπικῆς δράσεως. Τὸ ἴδρυμά του ὑπῆρξε τὸ πρότυπον πάντων τῶν μετὰ ταῦτα ἰδρυθέντων πολυπληθῶν εὐαγῶν ἰδρυμάτων.

Ὑπὸ τοῦ φίλου τοῦ Francke Καρόλου Hildebrand von Canstein ἰδρύθη Βιβλικὴ ἔταιρεία, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐξεδόθησαν εἰς διάστημα μόλις 80 ἐτῶν (1715 — 1795) 1670333 ἅγιοι Γραφαί, 863890 Καιναὶ Διαθήκαι, μέγας ἀριθμὸς ψαλτηρίων καὶ 105000 ἀντίτυπα ἐκκλησιαστικῶν καὶ θρησκευτικῶν βιβλίων, ἰδίως χάριν τῶν στρατιωτῶν. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ τῆς ἑταιρείας ταύτης ὁ κύριος μοχλὸς ἦτο ὁ Francke.

Ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Francke προήλθον καὶ πολλοὶ ἱεραπόστολοι, οἱ ὅποιοι ἐκήρυξαν τὸ Εὐαγγέλιον ἰδίως εἰς τὰς Ἰνδίας. Ὁ Francke δύναται οὕτω νὰ χαρακτηρηθῆ καὶ ὡς ὁ πατὴρ τῆς γερμανικῆς—λουθηρανικῆς Ἰεραποστολῆς. Ἄλλος φίλος τοῦ Francke, ὁ Heinrich Wilhelm Ludolf, ἦλθεν εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐπιχειρήσας ταξίδια ἀντὶ τὴν Ἀνατολὴν καὶ ἐπισκεφθεὶς μεταξὺ ἄλλων πόλεων καὶ τὴν Κων(σταντινούπολιν) *.

Οὕτω ὁ Francke εἶναι μία ἔξοχος καὶ διαπρεπὴς φυσιογνωμία ἐν τῷ Προτεσταντισμῷ. Ἐν τῷ περιφανεῖ τούτῳ ἐκκλησιαστικῷ ἀνδρὶ καὶ συγχρόνως παιδαγωγῷ συνδυάζονται ἔξοχος διάνοια, εὐσεβὴς καρδιά καὶ ἑξαιρετικὴ θέλησις καὶ δραστηριότης πρὸς περίθαλψιν τῶν ἀπροστατευτῶν καὶ ἀνακούφισιν τῶν πεισπόντων. Ὑπῆρξεν ὁ ζηλωτὴς ἱερεὺς, ὁ θερμουρ-

* Ὁ Ludolf εἶχε τὸ σχέδιον νὰ προπαγανδίσῃ κατὰ τὸ 1703, βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τινος Ἑλλήνου, ἐξέδωκε μεταφράσιν τῆς Κ.Δ εἰς τὸ νεοελληνικὸν ἰδιωμα. Τὰ σχέδιά του περὶ δράσεως ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐξέδηκεν εἰς τινὰ πραγματείαν του, ἣν ἐπέμψεν πρὸς τὴν Society for propagating ἣτις καὶ τὸν ὑπεστήριξε.

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑορταὶ	Ἦμοι
ΜΑΪΟΣ	1 Κυρ. Β' Θωμᾶ	Β' Θωμᾶ	Α'	α'
	8 » Γ' Μυροφόρων	Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου	Δ'	β'
	15 » Δ' Παραλύτου	Δ' Παραλύτου	Ε'	γ'
	22 Ε' Σαμαρείτιδος	Ε' Σαμαρείτιδος	Ζ'	δ'
	29 ΣΤ' Τυφλοῦ	ΣΤ' Τυφλοῦ	Η'	πλ. α
ΙΟΥΝΙΟΣ	5 Κυρ. Ζ' Ἀγίων Πατέρων	Ζ' τῶν Ἀγίων Πατέρων	Γ'	πλ. β'
	12 Κυρ. τῆς Πεντηκοστῆς	Η' Πεντηκοστῆς	—	—
	19 » Α' Ματθαίου (Ἀγ. Πάντων)	Κυριακὴ Α' (Ἀγ. Πάντων)	Α'	πλ. δ'
	26 » Β' Ματθαίου	Κυριακὴ Β'	Β'	α'

γὸς διδάσκαλος καὶ ὁ γλυκὺς φίλος τῶν παιδίων καὶ τῶν νέων. Παρ' ὅλους τοὺς διωγμοὺς καὶ τοὺς παντοειδεῖς κινδύνους δὲν ἀπεθαροῦνθη, ἀλλ' ἐξηκολούθησε μέχρι τέλους τοῦ βίου του ἐργαζόμενος τὸ ἀγαθὸν δι' ὅλων τῶν δυνάμεών του. Ἀπέθανε τὴν 8ην Ἰουνίου τοῦ 1727, εἰς ἡλικίαν 64 ἐτῶν.

Ἐν Βερολίῳ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΩΡΑΓΓΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν των

Ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ «Πανταίνου» τῆς 1 Ἀπριλίου ἐνεστῶτος ἔτους δημοσιεύονται δύο γράμματα τῆς Α.Θ.Π. τοῦ πάπα καὶ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Μελετίου, τὸ μὲν πρὸς τὸν σεβ. μητροπ. Πετροπόλεως Βενιαμὶν «καὶ τοῖς συν αὐτῷ ἱερωτάτοις μητροπολίταις καὶ ἐπισκόποις τῆς ἐν Ρωσίᾳ ἀγιωτάτης ἐκκλησίας», τὸ δὲ «τῷ σεβ. μητροπολ. σ. Ε: πρώην) Κιέβου Ἀντωνίῳ, τῷ ἐν Κάρλοβιτς τὰς διατριβὰς ποιουμένῳ». Καὶ διὰ μὲν τοῦ πρώτου γράμματος ἡ Α.Θ.Π. δηλοῖ, σὺν ἄλλοις, καὶ τὰ ἀκόλουθα:

«Οὐδολως ἐπιθυμοῦμεν ὅπως ἐκ τῆς μεθ' ὑμῶν ἐπικοινωνίας συναγάγητε καὶ διακηρύξητε ὡς συμπέρασμα ὅτι ἡ Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας ἀναγνωρίζει ὑμᾶς ὡς τὴν μόνην ἐν Ρωσίᾳ Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς πρὸς ὑμᾶς διισταμένας ομάδας διότι, κατὰ ἀλήθειαν εἰπεῖν, ἡμεῖς μακρὰν τῆς χώρας ὑμῶν εὐρισκόμενοι καὶ τῶν μέσων στερούμενοι ὅπως ἐξακριβώσωμεν τὴν πραγματικὴν ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς ὀρθότητος τῶν πρεσβευομένων καὶ τῆς κανονικότητος τῶν πρατομένων, ἀδυνατοῦμεν ἀποφανθῆναι ποία ἐκ τῶν πολ-

λῶν νῦν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας μερίδων ἔχει ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐν ὄλῳ ἢ ἐν μέρει τὸ δίκαιον. Διὰ τοῦτο καὶ ἐπέχομεν ἐν τῇ ἐκδηλώσει τῆς ὀριστικῆς ἡμῶν κρίσεως ἐπὶ τῆς ἐν Ρωσσίᾳ Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως, ἐν ἀναμονῇ δὲ τοῦ καταλλήλου χρόνου πρὸς τοιαύτην ὀριστικὴν ἀπόφασιν τιμῶμεν καὶ περιβάλλομεν δι' ἀγάπης πολλῆς καὶ τὴν Σύνοδον μετὰ τῶν κοινοφώνων αὐτῇ καὶ τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Τύχωνος, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀπεσχισμένην ὁμάδα, ἐφ' ὅσον ὑπὸ τῶν ἄς λαμβάνομεν πληροφοριῶν παρουσιάζεται κρατούσα τὰ δόγματα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ὑπὸ κανονικῆς λειτουργεῖται Ἱερωχίας...

Διὰ δὲ τοῦ πρὸς τὸν σεβ. Ἀντώνιον γράμματος χαρακτηρίζεται ὡς ἀντικανονικῆ ἢ μέχρι τοῦδε ἐν Κάρλοβιτς διαγωγή τοῦ ἐν λόγῳ ἱεράρχου. «Πῶς λέγεται ἐν τῷ γράμματι τούτῳ—παρασιωπῆσαι δυνάμεθα τὴν ἀντικανονικὴν Ἐπιτομήν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀναστροφῆς; Πρόδηλον γὰρ ὅτι οἱ ἱεροὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν κανόνες ἀγνοοῦσιν Ἐκκλησίας ὑπερορίους». Γνωσκουσι τοῦναντίον καὶ προστατεύουσι πᾶσαν Ἐκκλησίαν ἐντὸς τῶν κεκανονισμένων αὐτῇ ὀρίων. Ὑμεῖς ὅμως, ἀδιαφοροῦντες προφανῶς διὰ τὴν κανονικὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας, ἰδρύσατε καινοτομοῦντες ἐξουσίαν Ἐκκλησιαστικὴν ἐπὶ ἐδάφους κεκαλυμμένου ἤδη δι' Ἐκκλησιαστικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ παρὰ τὰς διατάξεις τῶν ἱερῶν κανόνων, ὀρίζοντων ἐκάστη Ἐκκλησιαστικῇ ἐξουσίᾳ τοπικὰ ὄρια, ὑμεῖς ἀπὸ Κάρλοβιτσίου ἀξιοῦτε ποιμαίνειν τοὺς ἀπανταχοῦ γῆς διεσκορπισμένους εὐσεβεῖς Ρώσους.

«Οὐδὲ ἐσκέφθητε ἡλικὴ ἀποβήσεται τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἢ σύγχυσις, εἴπερ καὶ Ἕλληνες καὶ Σέρβοι καὶ Ρουμᾶνοι καὶ εἴ τις ἄλλη Ὁρθόδοξος Ἔθνη τὸ ὑμέτερον παράδειγμα μιμούμενοι ἐγκαθίδρουν «ὑπερορίους Ἐκκλησιαστικὰς Συνόδους». Οὐδὲ ἐνεθυμήθητε ὅτι τὴν ἀρχὴν ταύτην ἐθνοφυλετικὴν ἀποκληθῆσαν κατέκρινεν ὡς ἀντικανονικὴν ἢ ἐν Κωνσταντινουπόλει μεγάλη Σύνοδος τοῦ 1872, ἐξ ἧς καὶ τὸ σχίσμα τὸ Βουλγαρικόν.

Καὶ πῶς μὲν οἱ λοιποὶ Ἀγιώτατοι Πατριαρχικοὶ Θρόνοι καὶ αἱ λοιπαὶ αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι ἀντιμετωπίσουσι τὴν καινοτομίαν Ἐπιτομῶν οὐχ ἡμέτερον ἀποφῆσθαι ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ὅμως πνευματικῆς δικαιοδοσίας καθηκόντως προνοίαν ποιούμενοι, ἐπιθυμοῦμεν πληροφορῆσαι ἀπεριφράστως τὴν Ἐπιτομὴν φιλῆν Σεβασμιότητα καὶ τοὺς μετ' αὐτῆς ἐργαζομένους ἐν Κάρλοβιτς Ἀρχιερεῖς ὅτι πᾶσα ἐπέμβασις Ἐπιτομῶν ὡς τάχα Ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ σχέσει τῶν εὐσεβῶν Ρώσων τῶν δια-

βιούντων ἐν τοῖς ὀρίοις τοῦ Ἀγιωτάτου, Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἀλεξανδρείας, ἔξει ὡς ἀναγκαῖον ἀποτέλεσμα τὴν ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων ἀπειλουμένην ἐνέργειαν κατὰ τῶν ὑπερβαίνοντων ὄρια αἰώνια, ἃ οἱ πατέρες ἡμῶν ἔθεντο.

Ὁ νόμος τοῦ χριστιανοῦ στρατιώτου.

Αἱ φρικαλεότητες τοῦ τελευταίου πολέμου κατέδειξαν ὅτι, μέχρις οὗ πραγματοποιηθῇ τὸ ἰδεώδες ἢς παγκοσμίου εἰρήνης, ἐπιβάλλεται μία παγκόσμιος διεθνῆς προσπάθεια πρὸς ἀναβίωσιν τῶν χριστιανικῶν, ἢ ἄλλως, ἱπποτικῶν ἀρετῶν εἰς τὰς τάξεις τῶν στρατῶν τοῦ κόσμου. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὸ πρῶτον βῆμα ἐσκέφθη νὰ κάμῃ ὁ ὑπὸ τὸν τίτλον «ὑπὲρ τοῦ Χριστιανισμοῦ» σύνδεσμος, καταρτίσας εἰδικὸν διὰ τὸν στρατιώτην νόμον, οἰοῦντι στρατιωτικὸν δεκάλογον, προωρισμένον νὰ διαδοθῇ εἰς τὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν ὅλου τοῦ κόσμου. Ὁ δεκάλογος οὗτος ἔχει ὡς ἐξῆς :

1. Ἐμπνεόμεθα ἀπὸ τὸ ἰδεώδες τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

2. Ἐπιθυμοῦμεν τὴν παγκόσμιον εἰρήνην, μέχρις ὅτου δὲ ἐπιτευχθῇ ἐπιθυμοῦμεν τὰ ὑποστηρίζωμεν ἀποφασιστικῶς τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα εἰς τοὺς στρατοὺς.

3. Θέλομεν νὰ εἴμεθα καθαρὸι κατὰ τὸ σῶμα, εὐλκρινεῖς καὶ ἔντιμοι εἰς τοὺς λόγους μας καὶ ἀξιοπρεπεῖς εἰς τὰς πράξεις μας.

4. Θέλομεν νὰ εἴμεθα οἱ ὑπέρμαχοι τῆς ἀληθείας καὶ τῆς νομιμοφροσύνης.

5. Θέλομεν νὰ σεβώμεθα καὶ νὰ ὑπερασπίζωμεν τὰς γυναῖκας, τὰ παιδία καὶ τοὺς γέροντας.

6. Θέλομεν νὰ ἐμποδίζωμεν πᾶσαν πρᾶξιν ἀνανδρίας καὶ σκληρότητος.

7. Θέλομεν νὰ ἀντιδρῶμεν κατὰ τῶν διαρπαγῶν καὶ τῶν δηλώσεων.

8. Θέλομεν νὰ σεβώμεθα τὰς πεποιθήσεις καὶ τὴν ἰδιοκτησίαν τῶν ἄλλων.

9. Θέλομεν νὰ προστατεύωμεν τοὺς ναοὺς καὶ τοὺς ἱεροὺς τόπους.

10. Εἴμεθα ἠνωμένοι εἰς μίαν ἱεράν φιλίαν εἴμεθα πρόθυμοι νὰ προσφέρωμεν πανταχοῦ τὴν βοήθειάν μας.

Καλὸν θὰ ἦτο νὰ διεδίδετο ὁ δεκάλογος οὗτος μεταξὺ καὶ τῶν ἡμετέρων στρατῶν καὶ νὰ ἐχρησίμευεν ὡς ἀφορμὴ σχετικῶν διδασκαλιῶν καὶ εἰς τὸν στρατὸν καὶ εἰς τὰ σχολεῖα.

Ζητοῦνται ἐργαταί.

Ἐπιτροπὴ καταρτισθείσα ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς

Δημοσίας Ἀσφαλείας ὅπως συντάξῃ στατιστικὴν περὶ τῶν ἐκθέτων βρεφῶν καὶ περὶ τῶν αὐτοκτονιῶν, καὶ ἐκθέσῃ τὰ πορίσματα αὐτῆς, διηκρίβωσεν ὅτι ὁ μὲν ἀριθμὸς τῶν κατὰ μῆνα ἐκθέτων «βαίνει αὐξανόμενος λίαν σημαντικῶς», ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν αὐτοκτονούντων αὐξάνεται ἐπ' ἴσης ἰδίως κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας. Ἡ ἐπιτροπὴ ἐξακριβώνει, ὅτι ὁ κυριώτερος λόγος τῶν μὲν ἐκθέτων βρεφῶν εἶναι ὁ οἰκονομικός, τῶν δὲ αὐτοκτονιῶν ἡ νευρασθένεια. Τὸ πρᾶγμα, βεβαίως, δὲν ἐπιδέχεται ἀμφισβήτησιν. Ὅπισθεν ὁμως ἀμφοτέρων τῶν λόγων ὑπάρχει ὁ μοναδικὸς καὶ γενεσιουργὸς πάσης παρεμφεροῦς ἀνωμαλίας καὶ εἶνε οὗτος ὁ ἠθικὸς λόγος. Ὁ ἠθικὸς διαπαιδαγωγημένος καὶ χαλυβδωμένος ἄνθρωπος δὲν ἀντιστρατεύεται κατὰ τῶν ἱερωτέρων ἐνοστικῶν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως: τοῦ μητρικοῦ καὶ τοῦ ζωϊκοῦ. Πολὸς λοιπὸν ὁ θερισμὸς πρόκειται ἀνὰ τὰς ἰσχυρὰς τοῦ ἀγροῦ ἐκτάσεις, καὶ ἀνάγκη ἐργατῶν, παραγόντων θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς διαπαιδαγωγίσεως. Τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς τοιαύτης ἐργασίας ἔσται ἡ στείρωσις τῶν πηγῶν τῶν θλιβερῶν τούτων φαινομένων.

Σημ. Ἐν τῇ δευτέρᾳ παρατηρήσει τοῦ προηγουμένου φύλλου ἀναγνωστέον «νὰ ὑπερτερῆ» ἀντὶ τοῦ «νὰ μὴ ὑπερτερῆ». Ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἀντὶ «μ' αὐτόν» ἀναγνωστέον «μετ' αὐτόν».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀπελύθη Ἐγκύκλιος τῆς Δ. Ἱ. Συνόδου πρὸς τὸν εὐσεβῆ Ἑλληνικὸν Λαόν, ἵνα προσφέρῃ τὸν ὀβολὸν αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ ἐν Καλλιθέᾳ «Οἴκου τῶν Τυφλῶν». ὑπὲρ οὗ θὰ περιαχθῆ δίσκος τῇ Κυριακῇ τοῦ Τυφλοῦ,

—Τὸ Ἐπισκ. Δικαστήριον τῆς Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου κατηργήθη ὡς ἑξῆς: α.) τακτικὰ μέλη 1) Γεώργιος Σαμαράς Οἰκονόμος, 2) Δημ. Καραπαναγιώτης Σακελλάριος, 3) Ἰω. Μπίστας Χαρτοφύλαξ, 4) Παν. Κουτσουράκης Πρωτέδικος. β.) Ἀναπληρωματικά 1) Διαμ. Διαμαντόπουλος Σκευοφύλαξ, 2) Γεώργιος Δημόπουλος Σακελλίων, 3) Δημ. Ἀθανασόπουλος Ὑπομνηματογράφος, 4) Δημ. Στεφανόπουλος Ἱερομνήμων.

—Ὁ Σεβ. Μαντινείας μετέθεσε κατόπιν ἐκλογῆς τὸν ἐφημέριον τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ Τριπόλεως Ἀνδρέαν Παναγιωτόπουλον εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως τῆς αὐτῆς πόλεως.

—Διωρίσθη προσωρινὸς σύμβουλος τῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου τῆς Μητροπόλεως Μαντινείας ὁ μοναχὸς Κωνσταντῖος Καρύμπακας ἀντὶ τοῦ κατὰ μετὰπεμψιν τοιοῦτου Νικοδήμου Γρουμποῦ ἀπερχομένου ἐκ τῆς Μονῆς.

—Σύμβουλος κατὰ μετὰπεμψιν τῆς ἐν Μαντινείᾳ Ἱ. Μονῆς «Ὁρθοκωστᾶς» διωρίσθη ὁ μοναχὸς τῆς Ἱ. Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Γερμανὸς Λάρος ἀντὶ τοῦ ἀποβιώσαντος Σεραφεῖμ Χαρμαντᾶ.

—Μετὰ νόμιμον ἐκλογὴν ὁ ἐφημέριος Καστανίτσης Βραστῶν Κωνστ. Παπαδόπουλος μετετέθη εἰς τὸν Ἱ.

Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τῆς Κοινότητος Ἁγίου Πέτρου—Κυνουρίας.

—Διὰ Π. Διατάγματος ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας παραίτησις τοῦ ἱεροκήρυκος Μαντινείας Ἀρχιμ. Δημητρίου Θεοδόση.

—Δι' ὁμοίου Διατάγματος τῆς 8 Ἀπριλίου ἐ.ξ. ἐνεκρίθη ἡ δι' ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Συνόδου ἐπιβληθεῖσα ποινὴ δεκαετοῦς ἀργίας τῷ ἱερεὶ Σπυρίδωνι Κολαίτῃ, ἐφημέριῳ Νεοχωρίου Κεφαλληνίας.

—Διὰ Π. Διατάγματος ἐνεκρίθη ἡ ἐπιβληθεῖσα ποινὴ ἑξαμήνου ἀργίας εἰς τὸν ἱερέα Γεώργιον Παπαζαφειρόπουλον καὶ ὁμοία τοιαύτη εἰς τὸν ἱερέα Παναγ. Τσιγουρῆν, ἐφημέριους Ἀνδριτσαινῆς τῆς Μητροπόλεως Τριφυλίας.

—Δι' ὁμοίου Διατάγματος ἐνεκρίθη ἡ ἐπιβληθεῖσα ποινὴ ἑξαμήνου ἀργίας εἰς τὸν ἱερέα Νικόλαον Παπαϊωαννίδην, ἐφημέριον Ἀσπριοῦ τῆς Μητροπόλεως Ναυπακτίας.

—Δι' ὁμοίου Διατάγματος ἡ κατὰ τὴν Ἱ. Μητροπόλιν Ἐλασσῶνος Ἱ. Μονὴ Τσιούμας ἀνεγνωρίσθη ὡς αὐτοτελὴς ἀποσπασμένη τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀναλήψεως.

—Ὁ καθηγητὴς τῆς Ἑκκλησιολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Βόννης (Γερμανίας) κ. Ehrhard ἐπισκέφθη τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ζητήσας παρὰ τοῦ Ἀ. Γραμματέως Ἀρχιμ. Γερμανοῦ Ρουμπάνη ἐμελέτησε τὸν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου φυλασσόμενον ἐκ μεμβρανῆς ἀρχαίον χειρόγραφον κώδικα, ἐκράτησε δὲ σημειώσεις ἐξ αὐτοῦ. Περὶ τοῦ κώδικος τούτου ἐγγράψεν ἄλλοτε ὁ κ. Κ. Δυοβουνιώτης.

—Γενομένων ἐκλογῶν Ἱγουμενοσυμβουλίῶν τῶν Ἱ. Μονῶν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἀνεδείχθησαν τῆς μὲν Ἱ. Μονῆς Πετρακῆ Ἱγούμενος ὁ Αρχιμ. Ἰωάνης Χρύσης καὶ Σύμβουλοι ὁ Αρχιμ. Παρθένιος Ροδόπουλος καὶ ὁ Ἱεροδ. Σπυρίδων Κοσαράς, τῆς δὲ Ἱ. Μονῆς Πεντέλης Ἱγούμενος ὁ Αρχιμ. Προκόπιος Τζαβάρας, καὶ Σύμβουλοι οἱ ἱερομόναχοι Θεόκλητος Οἰκονόμου καὶ Ἱερόθεος Μητροφάνους καὶ τῆς Ἱ. Μονῆς Κλειστῶν Ἱγούμενος ὁ μοναχὸς Κωνσταντῖος, Σύμβουλοι δὲ ὁ μοναχὸς Χριστόφορος Βούλγαρης καὶ Κλήμης Παπαθανασίου.

—Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, κατὰ τὴν τακτικὴν τοῦ καθόδου εἰς Πειραιᾶ, ἐπισκέφθη τὸ Ζάνειον Ὁρφανοτροφεῖον καὶ τὸ Ἀστυλοῦν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, προήδρευσε δὲ ἐν μὲν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Γηροκομείου Πειραιῶς, ἐν δὲ τῷ Δημαρχεῖῳ τῆς πρὸς ἀνέγερσιν νέου Καθεδρικοῦ Ναοῦ ἐν Πειραιεὶ μεγάλης Ἐπιτροπείας.

—Ἐπὶ τῆς ὑποβληθείσης διορθώσεως ἐπὶ τοῦ Διευθυντοῦ ἐφημερίδος τινὸς «Σύμπαν» κατὰ τοῦ ἐν Πειραιεὶ Γενικοῦ Ἐπιτρόπου τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Θεοφ. Ἐπισκόπου Σταυρουπόλεως κ. Θεοκλήτου, τὸ Συμβούλιον τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν, διαπιστώσαν τὸ ἄδολον τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Ἐπισκόπου, ἐξέδωκε βούλευμα ἀπαλλακτικόν, τῶν μόνων ἐξετασθέντων μαρτύρων τῆς κατηγορίας διαβεβαιωσάντων τὸ ἀφιλάργυρον καὶ φιλόανθρωπον τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Σταυρουπόλεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ο σεβ. μητροπολίτης Μαρωνείας, εξαρχικώς αποσταλείς εις Αγ. Όρος υπό της Ιεράς Συνόδου πρὸς ἔξετασιν τῶν ὑπὸ τινων ἐκεῖ μοναχῶν δημιουργημένων περὶ τὸ «ἡμερολογιακὸν» ζητημάτων, ἀναφέρει πρὸς τὸ Οἶκον Πατριαρχεῖον ὅτι ἔλαβε πάντα τὰ ἐνδεικνυόμενα μέτρα πρὸς παρεμπόδιον καὶ περιορισμὸν τῶν ἐκεῖθεν ἐξερχομένων μοναχῶν καὶ ἱερομονάχων καὶ ἐναντίον τῶν εἰρισκομένων ἤδη ἔξω τοῦ Αγ. Όρους καὶ ἀναμνησθέντων εἰς τὰ ἡμερολογιακά. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι πάντες ἀνεκλήθησαν ἐπὶ ἀπειλῇ βιαιῆς προσαγωγῆς καὶ ἀποκηρύξεως καὶ διαγραφῆς ἐκ τοῦ καταλόγου τῆς ἀδελφότητος.

— Ἡ Ἱ. Σύνοδος τοῦ Οἴκου Πατριαρχεῖον ἀποκατέστησεν εἰς μὲν τὴν ἱεράν Μητρόπολιν Σηλυβρίας τὸν σεβ. μητροπολίτην Σεββίων καὶ Κοζάνης (ἀπὸ Σηλυβρίας) κ. Εὐγένιον, εἰς δὲ τὴν ἱεράν Μητρόπολιν Σεββίων καὶ Κοζάνης τὸν σεβ. μητροπολίτην πρώην Ἀυστραλίας (ἀπὸ Κοζάνης) κ. Ἰωακείμ. Τούτων ὁ σεβ. μητροπολίτης Σηλυβρίας ἐκλήθη μέλος τῆς Ἱεράς Συνόδου εἰς πλήρωσιν τῆς κενωθείσης διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου Χαλκηδόνος Νικολάου θέσεως.

— Τὴν προεδρείαν τῆς ἐφορείας τῆς κατὰ Χάλκην Θεολογικῆς Σχολῆς ἀνέλαβεν ὁ σεβ. μητροπολίτης Κυζίκου κ. Καλλίνικος, διαδεχθεὶς τὸν ἀοιδίμον Χαλκηδόνος Νικόλαον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἡ ἐτέρα τῶν ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησιῶν, ἡ γνωσκομένη ὑπὸ τὸ ὄνομα «συνοδική», ἀπηύθυνε πρόσκλησιν πρὸς πάντας τοὺς προέδρους τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς ὅπως παραστῶσιν ἐν τῇ «τοπικῇ συνόδῳ τῆς Ὀρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας», τῇ συγκληθησομένῃ ἐν Μόσχᾳ περὶ τὸ τέλος τοῦ ἔτους τούτου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ἐπὶ τῇ ὑπὸ τοῦ Παναγ. Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἀπονομῇ τοῦ τίτλου «Μακαριώτατος» τῷ Προέδρῳ τῆς ἐν Πολωνίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας κ. Διονυσίῳ, ἡ Α. Μ. τῷ μὲν ἀρχιεπισκόπῳ Βίλνας σεβ. κ. Θεοδοσίῳ παρεχώρησε τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃ ἐπὶ τοῦ ἐπανωκαλυμμαύχου σταυροῦν ἀδαμάντινον, πρὸς δὲ τοὺς ἐπισκόπους Ἀλέξανδρον καὶ Ἀλέξιον ἐδώρησεν ἀνά ἓν πολυτίμον ἐγκόλπιον.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ο σεβ. μητροπολίτης Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Τιμόθεος ἀγγέλλει λίαν προσεχῆ τὴν ἔκδοσιν «Ὁμιλιῶν ἐκ τῶν Ἐδαγγελίων τῶν Κυριακῶν καὶ δώδεκα μεγάλων ἑορτῶν τοῦ ὄλου ἔτους». Ἐκαστὸν ἀντίτυπον θὰ τιμᾶται δρ. 25, προκαταβαλλομένων. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκθεσις τοῦ τακτικοῦ Καθηγητοῦ τῆς Παιδιατρικῆς Κλινικῆς κ. Χρ. Μαλανδρίνου περὶ τοῦ νοσοκομείου τῶν παιδῶν «Ἁγία Σοφία» ὑποβληθεῖσα τῇ Πρυτανείᾳ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἀκδιδομένη ἐντολῇ τῆς πανεπιστημιακῆς Συγκλήτου. Ἐν Ἀθήναις 1947.

ΔΗΜΟΠΡΑΞΙΑΙ

Ο Ἡγούμενος Ἁγίας Τριάδος τοῦ Λιβαδίου διακηρύττει ὅτι τὴν 29 Μαΐου ἔ. ἔ., ἐκτίθεται ἐν Ἐλασσάνῃ εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐνοικίαισις τῶν ἀλλαγῶν τοῦ Μετοχίου διὰ μίαν τετραετίαν. Πλείονες πληροφορίες εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγούμενον τῆς Ἱεράς Μονῆς τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων διακηρύττει ὅτι, συνετεία τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 605/1927 τηλικῆς διαταγῆς τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ πενταετῆς ἐνοικίαισις τῶν εἰς θέσεις Γασάκωνα-Παροῦσα τοῦ τέως δήμου Θεραπειῶν καὶ Σελλασίας κειμένων κτημάτων καλλιτεργησίμων καὶ μὴ τῆς Ἱεράς ἡμῶν μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς ἄρους καὶ ὑποχρεώσεις ταυταριθμοῦ ἡμῶν διακηρύξεως, ὧν οἱ ἐπιθυμοῦντες δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν παρὰ τοῦ Ἡγουμενοῦ καὶ τοῦ Συμβολαιογράφου Σπάρτης Ἰωάννου Κατσίτη, παρ' οἷς κέρηνται καταθεθέντα πάντα τὰ σχετικὰ, πρώτης προσφοράς ἰριθείσης τῆς τιμῆς τῶν 25000 δραχμῶν ἑτησίως.

Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Σπάρτῃ τῆς 29 Μαΐου ἔ. ἔ., ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἔσοφὶ τοῦ συμβολαιογράφου Ἰωάν. Κατσίτη ἐνοστοῦ τοῦ συμβολαιογράφου Σπάρτης Ἰωάννου Κατσίτη καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μητροπόλεως Μονῆς καὶ τοῦ οικονομικοῦ Ἐφόρου, οἱ δὲ ἐπιθυμοῦντες νὰ πληροφορηθῶσι δύνανται παρουσιάσασθαι πιστοποιητικὸν τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορίας ὅτι τοῦλάχιστον κατ' ἐπάγγελμα κτηνοτρόφοι. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων τῇ 5 Μαΐου 1927.

Τὸ Ἡγούμενονσυμβολαίον τῆς Ἱεράς Μονῆς Γέροντος διακηρύττει ὅτι, συνετεία τῆς ὑπ' ἀριθ. 2005/1945 ἔ. ἔ. διαταγῆς τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκαετήριον ἰριθείον ἢ ἄλλῳ ἰριθείῳ ἢ ἐπὶ τῶν ἑρτηνῶν θέσεων συμφώνως πρὸς τοὺς ἄρους τῆς σχετικῆς Φοιτητικῆς ὑποχρεώσεως ἢ ἀντιγραφῶν κατατεθήσονται εἰς τὴν Γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας τῆς Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς.

Πρώτη προσφορὰ ἰρίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν δεκά πέντε 15 κατ' ὄκταν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Λίμνης Μιχαὴλ Δ. Δάρα ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβολαίου ἐν Λίμνῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 12ην Ἰουνίου ἔ. ἔ., ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 11ης π. μ. μέχρι τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ μείζονος προσφοράς ἢ μεταϊσοσῆς αὐτῆς ἔνεκεν οἰουδὴποτε λόγου μετὰ τὴν ἐνεργεσίαν αὐτῆς θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὐτὴ καθ' ἑκάστην ἑρτηρῆς Κυριακῆς ἐπὶ τῇ βάσει νέας διακηρύξεως δημοσιευομένης ἐν Λίμνῃ πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Γέροντος τῇ 5 Μαΐου 1927.

Ο Ἡγούμενος τῆς Ἱεράς Μονῆς Σικελίου Γρεβενῶν διακηρύττει ὅτι, Ἐκποιεῖται διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας ὁ ἐν τῷ χωρίῳ Φίλη Γρεβενῶν κειμένος ὁδρόμυλος τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Γρεβενοῖς ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τῆς 29 τοῦ μηνὸς Μαΐου ἔ. ἔ., ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 9-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Γρεβενῶν κ. Χρήστου Ἀκτισελῆ ὧς καὶ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Γρεβενῶν ἢ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ. Οἱ ὄροι συγγραφῆς ὑποχρεώσεως ἐβρίσκονται ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ Συμβολαιογράφου Γρεβενῶν, ὧς καὶ ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς ἔνθα οἱ βουλούμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Σικελίου τῇ 5 Μαΐου 1927.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ
ΖΑΚΥΝΘΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥΣ, ΦΑΚΙΔΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΥΣ
Διευθ. τῆς
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
 Καθ. Πανεπιστημίου

Τίμημα ἑτησίως ἐγγραφῆς
 Ἐσωτ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3
 Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»
 Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοῖνικος» ὁδὸς Σταδίου 38 Ἀθῆναι